

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 253/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť A. M., B., zastúpenej advokátom JUDr. P. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 2/2011 z 24. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2011 doručená sťažnosť A. M., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 2/2011 z 24. februára 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola zamestnankyňou spoločnosti S., s. r. o. (ďalej len „zamestnávateľ“ alebo „odporca“), s „*dohodnutým druhom práce ekonóm – obchodný referent – špecialista s miestom výkonu práce B.*“. V januári 2009 bola sťažovateľke jej zamestnávateľom doručená výpoveď z pracovného pomeru z dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce zo 7. januára 2009, t. j. výpoveď z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny (ďalej len „výpoveď“). Sťažovateľka sa návrhom na začatie konania podaným 29. mája 2009 Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) domáhala voči svojmu zamestnávateľovi ako odporcovi určenia neplatnosti výpovede a náhrady mzdy.

Okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 64/2009-146 z 28. septembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) návrh sťažovateľky zamietol. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu.

Sťažovateľka vidí porušenie ňou označených základných a iných práv v nesprávnych skutkových a právnych záveroch v rozsudku krajského súdu (ktorý sa stotožnil so závermi okresného súdu) a v nesprávnom a nedostatočnom hodnotení dôkazov a nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku.

Sťažovateľka k porušeniu ňou označených základných a iných práv rozsudkom krajského súdu v sťažnosti uviedla:

«Z napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave nevyplýva, akými úvahami sa súd pri hodnotení dôkazov spravoval a čo ho viedlo k skutkovým zisteniam, ktoré sú v rozpore s vykonanými dôkazmi (výpoveďami svedkov) a viedli, preto k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci. Hodnotenie dôkazov zo strany Krajského súdu v Bratislave je v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, uplatňujúcou v občianskom súdnom

konaní, pretože zistenie skutkového stavu veci a jeho následné právne posúdenie je v rozpore s pravidlami logického myslenia...

Krajský súd v Bratislave v napadnutom rozsudku nesprávne vyhodnotil výpovede svedkov I. V. a Ing. A. L., rovnako ako ich nesprávne vyhodnotil prvostupňový súd..., pretože vo výpovedí menovaných svedkov nikdy nevyplynulo, že som si deliacu priečku objednala...

Výsluchom svedkov... pána I. V. a pána Ing. A. L. , ako aj e-mailom zo dňa 04. 11. 2008, ktorý som elektronicky doručila pánovi A. L., bolo v konaní jednoznačne preukázané, že som si „deliacu priečku“ neobjednala. Vykonala som iba internú požiadavku na „deliacu priečku“, v súlade s internými predpismi žalovaného, k predmetnej objednávke zo strany žalovaného však nedošlo. Výpovede týchto svedkov súčasne vyvrátili tvrdenie žalovaného, vyjadrené v predložennom listinnom dôkaze zo strany žalovaného v „Správe o zisteniach vnútornej kontroly na pracovisku G. s. r. o.“, že pri údajnej mojej objednávke „deliacej priečky“ absentovala cenová ponuka zo strany pána Vlčeka, čo nesporne len potvrdzuje skutočnosť, že výpoveď žalovaného mojej osobe zo dňa 07. 01. 2009 bola právne neopodstatnená a iba účelová.

Pán V. na pojednávaní dňa 29. 04. 2010... povedal, že „deliacu priečku“ objednal pán L. na môj pokyn s tým, že išlo o spoločný záujem všetkých zamestnancov kancelárie, v ktorej som pracovala. Podľa jeho tvrdenia som konala v ich mene – vybrala (navrhla) som napr. materiál „deliacej priečky“, ktorý potom odsúhlasoval (schvaľoval) objednávateľ pán L., ktorý bol jediný kompetentný konať v týchto veciach v mene žalovaného, t. j. v predmetnej veci sa postupovalo štandardne ako pri iných objednávkach nad rámec uzavretej zmluvy medzi žalovaným a pánom V., ktorých objednávateľom bol tiež (vždy) pán Ing. L.

Podľa výsluchu svedka pána Ing. L. na pojednávaní dňa 27. 05. 2010 som postupovala v súlade s internými predpismi žalovaného. E-mailom zo dňa 04. 11. 2008 som mu elektronicky zaslala a doručila požiadavku – návrh „deliacej priečky“, ktorý však nebol zo strany žalovaného (dvoma nadriadenými) písomne schválený a preto k objednaniu „deliacej priečky“ zo strany žalovaného (z dôvodu absencie podpisov dvoch nadriadených na mojej žiadanke) nedošlo.

Krajský súd v Bratislave pri odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a čo ho viedlo k skutkovým zisteniam, ktoré sú v zjavnom rozpore s výpoved'ami svedkov...

K mnou vznesenej námietke preklúzie na podanie výpovede zo strany žalovaného mojej osobe z dôvodu uplynutia dvojmesačnej subjektívnej prekluzívnej lehoty Krajský súd v Bratislave konštatuje, že:

„Taktiež neobstojí tvrdenie navrhovateľky, že v danom prípade došlo k preklúzii a v dôsledku tejto skutočnosti boh výpoveď daná po lehote. Odporca sa o tomto skutku dozvedel dňa 13. 11. 2008, preto výpoveď zo dňa 7. 1. 2009 je daná v zákonom stanovenej lehote. Ing. L. nie je osobou, ktorá by bola (správne „mohla“) v pracovnoprávných vzťahoch konať za odporcu (viď § 9, § 10 Zákonníka práce).“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave súd konštatuje, že pán Ing. L. nie je osobou oprávnenou za odporcu konať, čo je v zjavnom rozpore s inou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej Krajský súd v Bratislave konštatoval, že: „Je nesporné, že navrhovateľka Ing. L. dala požiadavku... Z uvedeného vyššie mal aj odvolací súd preukázané, že navrhovateľka konala nad rámec svojich povinností a objednala deliacu priečku v rozpore s predpismi odporcu a bez súhlasu nadriadeného.“ Z tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave vyplýva, že pán Ing. L. bol osobou oprávnenou konať za odporcu, a preto ak Krajský súd v Bratislave vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že som pánovi Ing. L. doručila požiadavku na deliacu priečku dňa 4. 11. 2008 a výpoveď zo strany žalovaného mi bola daná až dňa 7. 1. 2009, výpoveď mi bola daná žalovaným až po uplynutí zákonom stanovenej prekluzívnej lehoty. Ak. by sme naopak pripustili právne posúdenie Krajského súdu v Bratislave konštatované v inej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že pán Ing. L. nebol osobou oprávnenou konať v mene odporcu, doručenie mojej požiadavky na deliacu priečku pánovi Ing. L. by nebolo možné považovať za porušenie pracovnej disciplíny, pretože nedošlo k vykonaniu predmetnej objednávky, t. j. k objednaniu „deliacej priečky“...

Krajský súd v Bratislave účelovo rozdielne právne posúdil právo svedka Ing. L. konať v mene odporcu pri posudzovaní otázky objednania deliacej priečky a rozdielne v otázke vznesenej námietky preklúzie...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd „prijal toto dočasné opatrenie“:

„Ústavný súd Slovenskej republiky odkladá vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 2. 2011, spis. zn.: 3Co 2/2011 až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

a vo veci samej rozhodol o jej sťažnosti týmto nálezom:

„Krajský súd v Bratislave svojim rozhodnutím zo dňa 24. 2. 2011, spis. zn.: 3Co 2/2011 porušil právo A. M. na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 2. 2011, spis. zn.: 3Co 2/2011 sa zrušuje a súd vracia vec Krajskému súdu na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podstatou sťažnosti je spochybňovanie správnosti skutkových a právnych záverov v rozsudku krajského súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, a jeho nedostatočné odôvodnenie. Podľa sťažovateľky sú nesprávne najmä závery krajského súdu vo vzťahu k jednému zo skutkových dôvodov výpovede – objednaníu deliacej priečky sťažovateľkou v rozpore s jej pracovnými oprávneniami a povinnosťami. Pričom v súvislosti s týmito závermi krajský súd podľa sťažovateľky nevyhodnotil svedecké výpovede v súlade s ich skutočným obsahom. Ďalej sťažovateľka namietala aj rozpornosť záverov krajského súdu o oprávnenosti zamestnanca odporcu L. „*konat' v mene odporcu pri posudzovaní otázky objednania deliacej priečky a rozdielne v otázke vznesenej námietky preklúzie*“.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi

bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu aj v spojení s rozsudkom okresného súdu.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„... navrhovateľke bola... doručená výpoveď z pracovného pomeru... Vo výpovedi sú skutkové dôvody výpovede vymedzené tak, že bez schválenia objednávky kompetentným vedúcim zabezpečovala nákup tovaru pre organizačné útvary odporcu..., ďalej tovar objednávaný pre iné organizačné útvary neodovzdala zamestnancovi takéhoto útvaru a bol ponechaný na pracovisku navrhovateľky..., napriek tomuto náklady za tovar kontovala na ťarchu nákladov iného organizačného útvaru... Ďalej jej bola výpoveď daná z dôvodu, že bez výberového konania a bez súhlasu a vedomia nadriadenej objednala u spoločnosti M., s. r. o. deliacu priečku do kancelárie a taktiež, že na stredisku G., kde navrhovateľka pracovala nebolo pri komisionálnom prehľadaní uskladneného materiálu nájdené...

Z výpovede svedkov I. V. a A. L. a nepriamo i z výpovede samotnej navrhovateľky vyplynulo, že táto u Ivana Vlčka z firmy M., s. r. o. ústne objednala deliacu priečku do kancelárie približne v novembri 2008, pričom objednanie priečky nebolo schválené nadriadenou, o čom svedka Vlčka ako ani svedka L. ako správcu budovy neinformovala, čím mohla spoločnosť odporcu, prípadne firmu M., s. r. o. vystaviť vzniku škody. Tvrdenie navrhovateľky, že jednanie s p. Vlčekom boli len v rovine prvotných ústnych informácií sa javia súdu ako účelové, lebo v takomto prípade by sa objednávka nedostala do štádia tesne pred realizáciou, čo vyplynulo z jeho výpovede a protirečí tomuto i fakt, že o objednávke bol informovaný i správca budovy. Svedok Vlček taktiež predložil i náčrt, a výber materiálu

a ostatné dojednania vo forme konceptu vyprodukované na základe ústnej objednávky navrhovateľky.

Súd má taktiež za to, že i pokiaľ ide o neštandardné objednanie tovarov špecifikovaných vo výpovedi z pracovného pomeru, jeho ponechanie na útvare G., avšak kontovanie na iné útvary odporcu, ako i absenciu kancelárskych potrieb uvedených v bode a) výpovede, navrhovateľka nepreukázala, že by sa takto vymedzených konaní nedopustila. Jej vysvetlenie, že softwer objednanie tovaru bez schválenia neumožňoval, je len v rovine tvrdenia bez unesenia dôkazného bremena...

Pokiaľ ide o posúdenie, či konanie navrhovateľky špecifikované vo výpovedi danej jej odporcom možno kvalifikovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny, súd vychádzal z ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky (R 25/1971), t. j. mal na zreteli dĺžku časového úseku (1 rok), počas ktorého dochádzalo u navrhovateľky ku konaniu, ktorého sa výpoveď týka, t. j. že nejde o jeden prípad neštandardného postupu pri objednávaní tovaru, ale o pravidelné opakovanie takejto situácie, ďalej mal na zreteli druh práce vykonávaný navrhovateľkou podľa pracovnej zmluvy, t. j. že ako ekonóm – obchodný referent – špecialista – vykonávala objednávky dennodenne, išlo o podstatnú časť náplne jej práce, preto postup pri objednávaní a schvaľovanie objednávok bol jej prvoradou pracovnou činnosťou, z čoho možno usúdiť, že tento poznala (mala poznať) dokonale, a preto porušenie interných smerníc podpisovania, ako i smernice Centrálny nákupu a písomnosti s limitmi hodnôt možno u jej osoby hodnotiť minimálne v rovine zavinenia z nedbanlivosti. Keďže jej hlavnou pracovnou činnosťou bol nákup a z tohto vychádzajúc hospodárenie s hmotným majetkom odporcu, súd má za to, že porušenie ust. § 81 písm. e) Zákonníka práce možno práve pri jej pracovnom zaradení hodnotiť ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, navyše ak za tejto situácie došlo na jej pracovisku k absencii kancelárskych pomôcok špecifikovaných vo výpovedi a k neštandardnému postupu pri objednávkach deliacej priechky do kancelárie, čo vo vzájomnej súvislosti korešponduje s konaním navrhovateľky, ktoré nesie spolu znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny.“

Krajský súd v spojení s rozsudkom okresného súdu, so závermi ktorého sa stotožnil, sa náležite vysporiadal so sťažovateľkou namietanými skutočnosťami v jej odvolaní, keď v odôvodnení uviedol: „Súd prvého stupňa sa vyššie uvedenými kritériami dôsledne riadil.“

Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania správne dospel k záveru, že tým, že navrhovateľka závažne porušila pracovnú disciplínu. Taktiež pokiaľ ide o splnenie § 63 ods. 3 Zákonníka práce išlo o porušenia za obdobie od februára 2008 do novembra 2008 o ktorých porušeníach sa odporca dozvedel dňa 5. 12. 2008 po prešetrení nálezu internej kontroly a v prípade objednávky deliacej priečky sa odporca dozvedel 13. 11. 2008 od konateľa spoločnosti M. s. r. o. p. V. Teda výpoveď bola daná v zákonnej lehote dvoch mesiacov a to za porušenia pracovnej disciplíny od obdobia 27. 2. 2008.

Vzhľadom na funkciu, druh práce, ktorý navrhovateľka na základe pracovnej zmluvy vykonávala, súd prvého stupňa správne konštatoval, že u navrhovateľky dochádzalo ku konaniam, ktoré skutky sú obsiahnuté výpovedi, že nešlo o jeden prípad neštandardného postupu pri objednávaní tovaru.

Presné a prísne dodržiavanie vnútorných predpisov nariadení zamestnávateľa je nepochybne významným kritériom pre posúdenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny, nemôže sa však jednať o hľadisko jediné. Preto súd prvého stupňa správne postupoval, keď prihliadol pri skúmaní intenzity porušenia pracovnej disciplíny k situácií, za ktorej k porušeniu pracovnej disciplíny prišlo, k spôsobu a intenzite porušenia pracovnej povinnosti, ako aj k tomu, že svojim konaním nespôsobila navrhovateľka škodu ani bezdôvodné obohatenie na jej strane.

Odvolačný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci a jeho právny záver je zákonu zodpovedajúci. V odvolaní sa neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvého stupňa zisteného stavu alebo jeho právneho hodnotenia, ani takými, o ktorých by súd prvého stupňa pri rozhodovaní o veci nebol mal vedomosť alebo ktoré by nebol uvážil. Z konania pred súdom prvého stupňa i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Odvolací súd ustálil vecnú správnosť odvolaním napadnutého prvostupňového rozhodnutia a podľa § 219 O. s. p. ho potvrdil.“

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných

súdov (napr. I. ÚS 19/02) a ani nenapráva ich skutkové alebo právne výstupy, ak sa zakladajú na konkrétnych faktoch a sú aj dostatočne odôvodnené.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu ústavný súd nezistil, že by skutkové a právne závery krajského súdu boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o skutkové a právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd nezistil, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou.

V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky s napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by

signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2011